

autors que fan d'epígraf de cada capítol i llegir amb atenció el mesurat pròleg de l'autora. Més iconoclasta és encara *La mort i la primavera*, començada a finals dels anys 50, una novel·la que eixampla l'horitzó literari pel seu sistemàtic trencament de les imatges previsible i de les icones, patums i ídols d'una tradició que no podia continuar, ni en català ni en cap idioma europeu.

Iconoclastes són també *Viatges i flors*, *Quanta, quanta guerra...* i els contes que va escriure. No hi queden dempeus més que les paraules, la prosòdica, el ritme, la música de la parla que, com el verd de les plantes, són inesgotables. Mentre hi hagi plantes, hi podrà haver paraules i literatura.

Els estudis acadèmics fan bona feina donant a conèixer publicacions, cartes i contextos específics. Amb tot, i des de la meua posició de lectora rodorediana, em decanto més per la lectura comparada amb obres i autores i autors del seu temps a Europa i a Amèrica. Que una iconoclasta sigui reduïda a ser tradició imposada a les escoles i limitada a lectures estretes, és lamentable. Rodoreda és una escriptora de la postguerra europea, de la cartografia d'un moment agònic de la centralitat de la literatura.

Llegir en clau restringida, d'abast en exclusiu català i prou (ni que sigui pancatalà) pot ser estèril si no s'hi aplica també la comparativa. En Rodoreda resulta fascinant el parentiu amb Caterina Albert, una altra autora rupturista que la precedí amagada pel nom de Víctor Català. Les dues van tocar diversos pals literaris i les dues van pintar, però la recepció dels seus llegats és encara massa indiferent a aquestes capacitats plurals i a les intencionalitats de les arts en relació i creuaments.

Rodoreda no es va limitar a la narrativa. Va escriure teatre, que ha estat editat però que no es representa. Va compondre una notable obra poètica, però ni és estudiada ni com qui diu coneguda, com si només hagués estat un passatemps. També té una obra plàstica de notable interès per veure l'evolució de la seva obra literària a partir dels anys 50.

Potser va fer massa?

8

Mercè Ibarz

NOVETATS DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

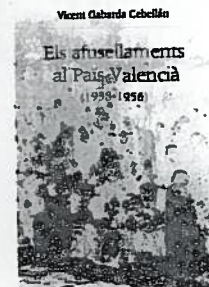
Guia urbana. València 1931-1939
La ciutat en la 2.ª República
*Lucila Aragó, José M. Azkarraga,
Juan Salazar*

L'Espill, 26
Pensar en català avui

Els colors i les paraules
Notes sobre Joan Fuster i la pintura
Enric Balaguer

Joan Fuster i els historiadors
Antoni Furió, ed.

**Els afusellaments
al País Valencià (1938-1956)**
Vicent Gabarda Cebellán

PUV PUBLICATIONS
UNIVERSITAT DE VALÈNCIA

d'Arts Gràfiques, 13 - 46010 València - Tel. 963 864 115 - <http://puv.univ.es> - publicacions@puv.es

Caràcters 42 - Gen/08